

LBRIS

We know
books

T.A. BARRON

MERLIN

CARTEA A III-A

FOCURI MISTUITOARE

Traducere din limba engleză
de Mirella Acseste

LITERA

București
2020

PROLOG

Cețurile amintirii se adună, tot mai multe, cu fiecare an ce trece. Și totuși, există o zi care a rămas în mintea mea la fel de limpede ca răsăritul dimineții de azi, deși s-a petrecut cu multe secole în urmă.

Era o zi întunecată de propriile sale cețuri, și de un fum gros și cumplit de furios. Deși soarta întregii Fincayra era în cumpănă, nicio ființă muritoare nu bănuia nimic. Căci cețurile acelei zile ascundeau totul, în afară de spaimă, și de durere, și doar de cea mai firavă rază de speranță.

La fel de nemișcat precum un munte ai cărui ani nici nu se pot număra, uriașul bolovan cenușiu se mișcă deodată.

Și nu apele repezi ale Râului Necurmat, lovindu-se de temelia stâncii, erau cele care produsese ră schimbarea. Și nici vidra mlădie, a cărei distracție preferată era de mult să se strecoare prin deschizătura dintre bolovan și malul noroios al râului. Și nici familia de șopârle împestritate, care trăia de generații întregi pe peticul de mușchi din partea de nord a bolovanului.

Nu, mișcarea stâncii în acea zi provenea dintr-o sursă cu totul diferită. Una care, spre deosebire de șopârle, nu mai fusese văzută acolo, deși fusese de fapt prezentă cu mult timp înainte ca prima șopârlă să ajungă în acel loc. Căci sursa mișcării se afla chiar în adâncul bolovanului.

Pe când ceața se aduna pe malurile râului, lăsându-se pe apă ca o mantie albă groasă, un zgrepțănăt ușor răsună în văzduh. O clipă mai târziu, bolovanul se mișcă puțin. Cu fuioare de ceață încolăcite la baza lui, se răsturnă brusc pe o parte. Șuierând speriate, trei șopârle săriră de pe el și se îndepărtară iute.

Dacă șopârlele speraseră să-și găsească un nou cămin în mușchiul de pe un alt bolovan, aveau să fie dezamăgite. Căci alte zgrepțănături se alăturară clipocitului constant al apei. Unul câte unul, fiecare dintre cei nouă bolovani înșirați de-a lungul râului începură să se miște, apoi să se legene cu putere, ca și cum erau scuturați de un tremur pe care doar ei îl puteau simți. Unul dintre ei, ușor cufundat în apa repede, porni să se rostogolească spre un pâlc de tsuga de pe mal.

În partea de sus a bolovanului care prinsese primul viață, apărură o crăpătură mică. O altă crăpătură se ivi, și încă una. Deodată, o așchie zimțată căzu, lăsând în urmă o despicătură care emana o lumină portocalie ciudată. Încet, șovăitor, ceva începu să-și croiască drum afară din deschizătură. Luci întunecat când începu să râcăie suprafața bolovanului.

Era o gheară.

Departate spre nord, pe crestele muntoase pustii ale Ținuturilor Pierdute, o coloană de fum se ridica spre cer, incolăcindu-se asemenea unui șarpe veninos. Nimic altceva nu se mișca pe acele povârnișuri, nici măcar vreo insectă sau vreun fir de iarbă tremurând în vânt. Aceste ținuturi fuseseră pârjolate de foc – un foc atât de puternic, încât nimicise copaci, evaporase râuri și chiar distrusese stânci, lăsând în urmă doar creste carbonizate, acoperite de cenușă. Căci aceste ținuturi erau, din vremuri îndepărtate, bârlogul unui dragon.

Cu mult timp în urmă, când mânia lui atinsese culmea, dragonul incinerase păduri întinse și înghițise sate întregi. Valdearg – al cărui nume, în cel mai vechi grai din Fincayra, însemna „Aripi de Foc“ – era ultimul și cel mai temut dintr-un șir lung de împărați dragoni. O mare parte din Fincayra fusese înnegrită de răsuflarea lui de foc, și toți locuitorii insulei trăiau îngroziți de umbra lui. În cele din urmă, puternicul vrăjitor Tuatha reușise să alunge dragonul înapoi în bârlogul lui. După o luptă lungă, Valdearg cedase în cele din urmă farmecului de adormire al vrăjitorului. De atunci, dragonul rămăsese în bârlogul lui pârjolit de foc, cufundat într-un somn neliniștit.

Deși mulți fincayrani bombăneau că Tuatha ar fi trebuit să omoare dragonul atunci când avusese șansa să o facă, alții susțineau că vrăjitorul îl cruțase probabil cu un anume motiv – deși care putea fi acela nu știa nimeni. Cel puțin, adormit fiind, Aripi de Foc nu mai putea face niciun rău. Timpul trecuse, atât de mult timp, încât multă lume

începuse să creadă că nu se va mai trezi vreodată. Unii chiar începeau să pună la îndoială vechile povești despre distrugerile provocate. Alții mergeau și mai departe, întrebându-se dacă el într-adevăr exista, deși foarte puțini erau de fapt tentați să călătorească tocmai până în Ținuturile Pierdute, pentru a afla adevărul. Dintre cei care porniseră de-a dreptul în periculoasa călătorie, doar câțiva se mai întorseseră.

Prea puțin din ceea ce spusese Tuatha la încheierea Bătăliei Văpăilor Lucitoare fusese înțeles, căci el vorbea cu tâlc. Și multe dintre cuvintele lui fuseseră de mult date uitării. Cu toate acestea, o mână de barzi le păstraseră vii sub forma unui poem numit *Ochiul Dragonului*. Deși poemul avea multe versiuni, una mai enigmatică decât alta, toate vorbeau despre o zi întunecată din viitor, când Valdearg avea să se trezească din nou.

Chiar și acum, aceste ținuturi duhneau a cărbune. Lângă bârlogul dragonului, aerul tremura de la căldura constantă a răsuflării lui. Sunetul grav, huruit al sforăitului său răsuna peste crestele înnegrite, în vreme ce coloana întunecată de fum continua să iasă din nările dragonului, ridicându-se încet spre cer.

...

Gheara se împinse mai sus, lovind marginea găocii asemănătoare cu piatra la fel de prudent cum ar ciocăni în gheață cineva care se pregătește să pășească pe un iaz înghețat. În cele din urmă, vârful ascuțit ca un pumnal

al ghearei deformă suprafața, trimițând crăpături în toate direcțiile. Un sunet înăbușit, în parte țipăt și în parte mormăit, se auzi de undeva din adânc. Apoi, deodată, gheara rupse o bucată mare din găoace.

Oul enorm se legănă din nou, rostogolindu-se mai departe în josul pantei de pe malul râului. Pe când pleoscăia în apa ce sărea din albie, alte câteva bucăți căzură din găoace. Deși soarele dimineții începuse să ardă prin ceață, lumina lui nu micșora strălucirea portocalie ce radia din gaura căscată în ou.

Alte crăpături se iviră pe laturi. Gheara, îndoită ca un cârlig uriaș, spintecă marginile găurii, aruncând fragmente de coajă în apă și pe malul noroiu. Cu un alt mormăit, creatura dinăuntru își scoase cu totul gheara din gaură, dând la iveală un braț răsucit și deșirat, acoperit cu solzi movulii iridiscenti. Apoi se văzu un umăr osos și gheboșat, din care picura o mazăgă violacee. De umărul acesta atârna moale o piele aspră, pliată și boțită, care putea fi o aripă.

Ceva mai târziu, dintr-un motiv oarecare, brațul și umărul rămaseră nemișcate. Preț de un lung moment, oul nu se mai legănă și nici nu mai scoase vreun sunet.

Deodată, întreaga jumătate superioară a oului se desprinse, aterizând cu zgomot în apa puțin adâncă. Raze de lumină portocalie țâșniră în ceața ce se destrăma. Stângaci, ezitând, umărul solzos se ridică, sprijinind un gât subțire violet, stropit cu punctișoare stacojii. Atârând greu de gât, capul – de două ori mai mare decât cel al unui cal matur – se înalță încet. Deasupra maxilarului masiv, înzestrat

cu șiruri de dinți lucioși, două nări imense zvâcniră, adulmecând aerul pentru prima dată.

Din ochii triunghiulari ai creaturii, lumina portocalie se revărsa ca o lavă strălucitoare. Ochii, ce clipeau la câteva secunde, priveau prin ceață la celelalte ouă care începuseră și ele să crape. Creatura își ridică o gheară și încercă să scarpine umflătura de un galben intens care îi ieșea din mijlocul frunții. Dar nu o nimeri și, în schimb, împunse pielea moale și încrețită a nasului.

Cu un scâncet sonor, scutură capul cu putere, fluturându-și urechile albastre ca niște flamuri și lovindu-le de cap. După ce se opri din scuturat, urechea dreaptă refuză să cadă la loc. Spre deosebire de cea stângă, care îi atârna aproape până la umăr, urechea dreaptă se întindea într-o parte ca un corn așezat anapoda. Doar vârful ușor îndoit dădea de înțeles că era, de fapt, o ureche.

...

În adâncul cavernei pline de fum, silueta uriașă se mișcă agitată. Capul lui Valdearg, aproape la fel de lat cât o colină, zvâcni brusc, strivind o grămadă de cranii de mult înnegrite de flăcări. Răsuflarea lui deveni tot mai iute, mugind ca o mie de cascade. Deși ochii lui enormi rămaseră închiși, ghearele lui sfâșiau nemilos un inamic nevăzut.

Coada pocni, biciuind peretele de piatră carbonizat. Dragonul mugii, mai puțin la impactul stâncilor rostogolite peste solzii verzi și portocalii de pe spate, cât la chinurile din visul lui – un vis care îl împinse până în pragul trezirii.

Una dintre marile lui aripi lovi aerul. Când marginea aripii mătură podeaua cavernei, zeci de săbii și harnașamente bătute cu pietre prețioase, harpe și trompete aurite, și nestemate, și perle lucioase zburară în toate părțile. Nori de fum întunecară ziua.

• • •

Creatura din ou, cu nasul încă zvâcnindu-i de durere, își roti ochii mânioasă. Împinsă de un instinct vechi de veacuri, respiră adânc, umflându-și pieptul liliachiu. Cu un forăit brusc, expiră, dilatându-și nările. Dar nicio flăcără nu ieși, nici măcar un firișor de fum. Căci, deși era, într-adevăr, un pui de dragon, încă nu putea scoate flăcări pe nări.

Descurajat, puiul de dragon scânci din nou. Ridică un picior pentru a ieși afară din găoace, apoi se opri brusc. Auzise ceva, și își lăsă capul într-o parte. Cu o ureche atârându-i ca un steag albastru îngust și cu cealaltă ridicată spre cer, ascultă cu atenție, neîndrăznind să se miște.

Deodată, puiul se trase înapoi speriat și, cu mers împleticit, se băgă înapoi în rămășițele găocii. Căci tocmai observase umbra întunecată ce prindea formă în ceața de pe celălalt mal al râului. Simțind primejdia, se ghemui și mai adânc în coajă. Și totuși, nu-și putea împiedica urechea neascultătoare să se ițească peste marginea găocii.

După un lung moment, ridică ușor capul. Inima i se zbătea în piept. Privi umbra cum se apropie încet, pășind prin apa agitată. Pe măsură ce venea tot mai mult spre el,

începu să capete forma unei siluete ciudate, cu două picioare, purtând asupra ei un tăiș arcuit ce scliffea amenințător. Apoi, cu o tresărire, puiul își dădu seama că tăișul se ridica pentru a lovi.

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

I

ULTIMA COARDĂ

— Încă una doar.
Chiar când rosteam aceste cuvinte, cu greu le puteam crede. Mi-am trecut palma peste scoarța solzoasă, cenușiu-brună, a scorușului ale cărui rădăcini masive mă înconjurau, pipăind pantele dulci și curbele molcome ale lemnului viu. Într-o scorbură, la fel de adâncă cât un bol mare, se aflau câteva dintre uneltele pe care le folosisem în ultimele luni: un ciocan de piatră, o pană de fier, trei pile cu texturi diferite și un cuțit de cioplit, nu mai mare decât degetul meu mic. Am întins mâna pe lângă ele, pe lângă rădăcina noduroasă ce servea drept suport pentru ferăstraiele mai mari, către raftul subțire din coajă de copac, ce adăpostise până adineauri toate cele opt corzi.

Opt corzi. Fiecare dintre ele curățată, întinsă și, în cele din urmă, folosită la serenade sub luna plină de toamnă, conform datinii străvechi. Din fericire, mentorul meu, Cairpré, își dedicase, înaintea acelei nopți, mai multe săptămâni pentru a mă ajuta să învăț toate versurile și melodiile complicate. Chiar și așa, luna aproape apusese înainte

să le cânt pe toate fără greș – și în ordinea corectă. Acum, șapte dintre corzi luceau pe micul instrument proptit de rădăcină, în fața mea.

Am apucat ultima coardă rămasă, cea mai mică dintre ele, și am apropiat-o de mine. În vreme ce o învărteam încet, capetele i s-au răsucit și s-au legănat – aproape vii. Ca limba cuiva care se pregătește să vorbească.

Lumina după-amiezii târzii juca pe coardă, făcând-o să strălucească la fel de aurie ca frunzele toamnei care împetriștau iarba de la rădăcina scorușului. Părea surprinzător de grea, dat fiind dimensiunea ei mică, și totuși la fel de flexibilă ca însăși briza. Încet, am așezat-o pe un ciorchine de fructe roșii ce atârnav de una dintre crengile joase ale scorușului. M-am întors la instrument și am introdus ultimele două șuruburi, cioplite din aceeași ramură de păducel ca și celelalte, a căror uscăre de o lună în cuptor se încheiase abia ieri. Frecându-se de placa de rezonanță din lemn de stejar, șuruburile scârțâiau ușor.

În cele din urmă, am luat coarda. După ce am legat cele șapte bucle ale unui nod de vrăjitor pe fiecare dintre cele două șuruburi, am început să le răsucesc, unul spre dreapta și celălalt spre stânga. Încet-încet, coarda s-a îndreptat, întinzându-se ca un steag suflat de vânt. Înainte să devină prea încordată, m-am oprit. Acum, tot ce îmi mai rămăsese de făcut era să introduc cordarul – și să cânt.

M-am rezemat din nou de trunchiul scorușului și mi-am privit opera. Era un psalterion, având forma unei harpe mici, dar cu o placă de rezonanță arcuită în spatele corzilor. L-am ridicat de pe rădăcină și l-am cercetat cu

admirație. Deși abia era cât palma mea deschisă, mi se părea la fel de grozav ca o stea nou-născută.

„Propriul meu instrument. Făcut cu propriile mele mâini.“

Mi-am trecut degetul de-a lungul fâșiei de frasin încrustate în partea de sus a instrumentului. Știam că psalterionul meu va fi mult mai mult decât o sursă de muzică. Asta, desigur, dacă nu greșisem unul dintre pașii necesari pentru construirea lui. Sau, și mai rău, dacă nu...

Am inspirat încet, tremurat. Dacă nu cumva îmi lipsea acel singur lucru pe care nu-l puteam învăța de la Cairpré, singurul lucru pe care el nici măcar nu-l putea descrie – pe care îl putea numi doar „esența fundamentală a unui vrăjitor“. Căci, așa cum îmi amintise nu o dată, construirea primului instrument al unui vrăjitor era o tradiție sacră, ce marca atingerea maturității de către un tânăr înzestrat. Dacă procesul reușea, atunci când venea în cele din urmă timpul ca el să cânte la instrument, acesta își intona propria muzică. Și, în același timp, înzestra tânărul cu un nivel cu totul nou de magie.

Iar dacă procesul nu reușea...

Am lăsat jos psalterionul. Corzile au zumzăit încet când placa de rezonanță a atins din nou rădăcinile groase ale copacului. Chiar între aceste rădăcini, cei mai faimoși mântuitori ai magiei din Fincayra – printre care și legendarul meu bunic, Tuatha – își meșteriseră primele instrumente. De aici și numele copacului, pomenit în atâtea balade și povești: Scorușul Meșterilor.